



“Dit werk heeft een kop en een staart, een begin en een eind”

Sina de Jong



Sina de Jong (56) gelooft dat ze op papier iets van acht jaar onafhankelijk cliëntondersteuner is. Onder die noemer is ze inmiddels ook een jaar werkzaam voor Sociaal Werk Oldambt in Winschoten. In de jaren daarvoor werkte ze dik dertig jaar als buurtwerker voor welzijnsorganisatie Compaen in Veendam. “Het werk wat ik nu doe, komt deels op hetzelfde neer als wat ik mijn hele leven heb gedaan. Alleen ben ik nu geen buurtmaatschappelijk werker, maar een gediplomeerd en geregistreerd cliëntondersteuner.”

De Groningse begon met welzijnswerk als een autodidact. “Ik heb iets heel anders gestudeerd. Ik ben hier ingerold. Het is me op het lijf geschreven.” Toen ze eenmaal als buurtwerker haar plekje had verdiend, haalde ze overigens wel certificaat na certificaat om zich in haar werk te ontwikkelen.

Dat ze tien jaar geleden ook nog besloot voor cliëntondersteuner te leren, is omdat ze cliëntondersteuning een verschrikkelijk leuk onderdeel vond van haar werk voor Compaen. “Cliëntondersteuning zet je in als mensen niet de zorg ontvangen waar ze recht op hebben. Als cliëntondersteuner kijk ik welke hulp bij hen past. Het is veelomvattend. Alle denkbare zaken passeren de revue. Verder trekt het mij aan dat de begeleiding, die ik aanbied, een kop en een staart heeft, dus een begin, maar ook een eind. Als de cliënt het leven weer op de rails heeft, zit mijn begeleidende taak erop.”

Het verschil kunnen maken in een mensenleven, is de reden waarom Sina zich al jaren inzet voor mensen, die niet meer weten wat te doen. “Ik heb veel casussen gedaan, waarbij het ging om mensen die terminaal

waren. Op de één of andere manier weten die mensen mij te vinden. Het is voor mij dan ook van grote waarde, dat ik in staat ben die mensen gerust te stellen door onder andere de zorg goed te regelen. Goede zorg betekent voor deze mensen dat ze op het einde van hun leven nog wat quality time hebben.”

Een casus waar ze met een glimlach aan terugdenkt, is die van een terminale moeder. “De kinderen gunden hun moeder nog zo dat ze nog zo lang mogelijk leuke dingen kon doen, maar wisten niet hoe dat moest, omdat hun moeder steeds intensievere zorg nodig had en zij dat niet op zich konden nemen. Thuiszorg is ingeschakeld en toen dat niet meer ging, kwam er 24-uurszorg in huis. De vrouw heeft nog een mooie tijd gehad.”

Ze heeft veel affiniteit met de oudere mens. “Dat vind ik een hele mooie doelgroep. Het gaat om mensen die heel veel hebben meegemaakt. Om mensen met een verhaal. Ik zie ze niet alleen als hulpbehoevend, maar als mensen die altijd hebben geknokt om het hoofd boven water te houden. Deze mensen verdienen goede zorg, zodat ze een goede oude dag krijgen. In het welzijnswerk gaan we uit van wat deze mensen nog wel kunnen en niet van wat ze niet kunnen.”

Ook met jongeren weet ze wel raad. “Die weten vaak precies wat ze willen, maar dan vraag ik door. En als er dan uitkomt dat ze bijvoorbeeld dagbesteding willen, omdat ze niets te doen hebben, dan zeg ik: ‘Is vrijwilligerswerk niets voor jou?’. Deze mensen worden te vaak in een hoekje gedrukt. Zo van, ze willen een indicatie en verder willen ze niks. Er is nog zoveel meer dan dat voor deze doelgroep, zoals koffieochtenden, enzovoort. Dat vind ik het mooie van dit werk. Dat

▼ *vervolg*

je mensen van jong tot oud in hun kracht zet door te onderzoeken waar ze warm voor lopen, of wat voor hen passend is. Ik vind het heel belangrijk dat iemand tot zijn recht komt.”

Sina heeft in de loop der tijd veel kennis verworven. De Wmo en het aanvragen van indicaties op grond van de Wlz kennen voor haar geen geheimen. “Ik weet veel van wet- en regelgeving en spring graag voor mensen in de bres. Ik heb in de vorige gemeente waar ik werkte flinke discussies gevoerd en ook mensen geholpen met hun bezwaar. Ik vind dat als je zegt dat mensen moeten participeren je geen vervoerspas kunt weigeren. Iemand die om een vervoersvoorziening vraagt, doet dat niet voor de lol. Dat doet iemand omdat het op andere manieren niet meer lukt”, zegt ze stellig. “Ik vind het jammer dat de ene WMO-consulent ja zegt en de andere nee. Dat zou niet moeten kunnen.”

Wat bij haar ook voor frustraties zorgt, is dat er soms wel twee jaar overheen gaat voordat woningaanpassingen zijn geregeld. “Terwijl de mensen die het aanvragen het nu nodig hebben. Ook dan ga ik een discussie niet uit de weg. De mensen, die ik tegenover me heb wel altijd in hun waarde latend natuurlijk, maar ik durf het wel te zeggen.” Er is sprake van

casus uitgelicht

Een casus, die haar zeker niet onberoerd liet, is die van een vrijwilliger die ze kende van haar vorige baan. “Hij werkte bij de vrijwillige hulpdienst en deed allerlei klusjes in huis bij mensen die dat zelf niet meer konden. Ik kreeg een mailtje met de vraag of ik niets voor hem kon betekenen. Zijn vrouw met niet-aangeboren hersenletsel was ernstig ziek en hij had geen sociaal netwerk plus dat de familie ver weg woonde. Ik heb in kaart gebracht wat er nodig was en Wlz aangevraagd voor haar, thuiszorg en huishoudelijke hulp. Omdat hem ook iets zou kunnen overkomen, heb ik bovendien geregeld dat hun dochter bewindvoerder werd, zodat ook de financiële kant

“BCMB geeft mooie trainingen voor wie weleens met de onafhankelijkheid worstelt”

Sina de Jong werd lid van BCMB op het moment dat ze haar diploma als cliëntondersteuner had gehaald. “Mijn collega Saskia Bijlholt zei me dat ik er veel aan zou hebben. Na me er even in te hebben verdiept, ben ik lid geworden. BCMB biedt veel informatie en geeft mooie kortingen voor aantrekkelijke trainingen. Ik doe graag mee aan masterclasses. De masterclass over het waarborgen van je onafhankelijkheid als cliëntondersteuner bijvoorbeeld vond ik zeer interessant. Ik voel mij heel onafhankelijk, maar ik worstel er weleens mee, omdat ik veel met de Wmo te maken heb. Ik vind het fijn om in trainingen handvaten te krijgen hoe daar beter mee om te gaan. Ik ben er altijd voor in om me verder te ontwikkelen.”

wederzijds respect, want de WMO-medewerkers zijn soms ook blij met haar bemoeienis. “Ik ben een paar keer ingeschakeld op een moment dat een cliënt en de consulent er samen niet uitkwamen. Dat is zo mooi. Wij zijn onafhankelijk en kunnen ervoor zorgen dat langslpende kwesties worden opgelost. Als dat lukt, ben ik elke keer weer geraakt.”

van het verhaal was gewaarborgd. Dit zorgde bij hem voor een stukje rust. Lange tijd deed hij alles voor haar, maar het lukte niet meer. Toen is er 24-uurszorg ingezet, een team dat elkaar afwisselde en 24 uur aanwezig was om zowel hem als zijn vrouw hulp te bieden. Toch was hij zo dankbaar. ‘Sina’, zei hij: ‘wat ben ik blij dat je er bent. Heb je dat allemaal geleerd?’

Het was niet makkelijk om die zaak af te sluiten, om te zeggen dat het klaar was, maar mijn taak was vervuld en dat geeft ook een heel goed gevoel. Dat bedoel ik met dat het werk van cliëntondersteuner een kop en een staart heeft. Je laat mensen in hun waarde en biedt ze perspectief. Daar draait het om in dit werk en dat je het met veel liefde en plezier doet.”

fotografie: Fotobureau Roel Dijkstra • tekst: Annemarie Hommes Tekst & NT2 • vormgeving: Pincarel